

www.galarna.si

Sally Thorne: *The Hating Game*

Prevod: Lenka Krajnc

Copyright © 2016 by Sally Thorne

Published by arrangement with William Morrow, an imprint of HarperCollins Publishers.

© za Slovenijo: Hiša knjig, Založba KMŠ 2017

Vse pravice pridržane.

Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano uprizarjanje, reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo v elektronski obliki.

Fotografije na naslovnici: Shutterstock

Distribucija: Avrora AS d. o. o.,

p. p. 168, 4290 Tržič

Tel. +386 (0)59 932 107

www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.111-31

THORNE, Sally Elizabeth, 1951-

Igra sovraštva / Sally Thorne ; prevod Lenka Krajnc. - 1. izd. - Maribor : Hiša knjig, Založba KMŠ, 2017

Prevod dela: The hating game

ISBN 978-961-7015-40-9 (trda vezava)

COBISS.SI-ID: 92382209

Sally Thorne

Igra sovraštva

Prevod:

Lenka Krajnc

Prvo poglavje

Teorijo imam. Občutek sovraštva zaskrbljujoče spominja na zaljubljenost. Veliko časa sem imela na voljo, da sem lahko oboje primerjala in odkrila sem tole: ljubezen in sovraštvo sta sorodni čustvi. Ob misli na dotično osebo te zvije v želodcu, srce ti v prsih močno in živahno razbija, domala skoči iz kože in oblačil. Appetit in spanje sta zdesetkana. Vsakršna komunikacija povzroči porast adrenalina v krvi, zaradi česar si tik pred prepirom ali vznesenostjo. Komajda se imaš v oblasti, ves si prežet z občutki in tega te je strah.

Tako ljubezen kot sovraštvo sta zrcalni podobi iste igre – in *moraš* zmagati. Zakaj? Zaradi svojega srca in ega. Zaupajte mi, to dobro vem.

Zgodnje petkovo popoldne je in še za nekaj ur sem obsojena na ječo svoje mize. Ko bi bila vsaj v samici, a imam na žalost sozapornika. Vsak zvok njegove ure se zdi kot odštevanje, vrezano v steno celice.

Igrava eno izmed svojih otroških iger – igro ogledal – pri kateri besede niso potrebne. Kot vse stvari, ki jih počneva, je tudi ta obupno nezrela.

O meni morate najprej vedeti, da mi je ime Lucy Hutton in delam kot izvršna pomočnica Helene Pascal, ene izmed vodij podjetja Bexley & Gamin.

Nekoč je bila naša založba Gamin na robu propada. Gospodarstvo je bilo tako šibko, da ljudje niso zmogli plačevati kreditov, literatura pa je pomenila razkošje. Knjigarne so se po vsem mestu zapirale, kot bi upihnil svečo, zato smo bili pripravljene na skorajšnji bridki konec.

Ko je bil ta že tik pred vrati, smo se bili za preživetje prisiljeni pridružiti zlobnemu imperiju Bexley Books, ki ga je vodil sam grozni gospod Bexley. Obe strani sta bili prepričani, da rešujeta druga drugo, pa smo se poročili, čeprav to ni nikogar razveselilo.

Pri Bexleyju so se z nostalgijo spominjali jedilnice z namiznim nogometom in niso mogli verjeti, kako je mogoče, da so zastareli Gamini s svojimi bednimi poslovnimi cilji in sanjarjenjem o literaturi kot umetnosti sploh preživeli toliko časa. Pri Bexleyju so verjeli, da številke povedo več od besed. Knjige so enote, torej prodajajmo enote in bodimo ekipa. Ponovimo to!

Pri Gaminu so se tresli od groze, ko so njihovi razbojniški polbratje skoraj trgali strani njihovih klasičnih del. Kako je Bexleyju sploh uspelo zbrati toliko poštirkanih somišljenikov, ki jim bolj ležita računovodstvo in pravo? Gaminovci so njihovo

pojmovanje knjig odločno zavračali. Knjige so in vedno bodo čarobne, zato jih moramo spoštovati.

Minilo je leto dni in še vedno lahko človek na prvi pogled ugotovi, iz katerega podjetja prihaja posameznik. Bexleyjevci so ostri geometriki, Gaminovci pa nežni čečkači. Bexleyjevci se premikajo v jatah kot morski psi, govorijo v številkah ter ves čas zasedajo konferenčne sobe za svoja zlovešča planiranja. Recimo temu raje spletkarjenje. Gaminovci pa se kot nežne grlice v zvonikih zbirajo v svojih škatlastih pisarnicah, se poglobljajo v rokopise in iščejo nove literarne senzacije. Zrak, ki jih obkroža, diši po jasminovem čaju in papirju, s plakatov pa vanje zre Shakespeare.

Selitev v novo zgradbo je bila za vse boleča izkušnja, še posebej za Gaminovce. Vzemite zemljevid mesta, stari zgradbi obeh podjetij povežite z ravno črto, potem pa točno na sredini narišite rdečo piko. Tukaj smo pristali. Nova založba Bexley & Gamin se nahaja v ceneni cementni pošasti ob eni izmed glavnih prometnih cest, na katero se je popoldne nemogoče priključiti. V jutranjih sencah je ledena, ob popoldnevih pa vroča. Ima pa zgradba vsaj eno lastnost, ki odtehta vse slabe: v kleti imamo parkirno hišo, ki jo večinoma zavzamejo zgodnje ptice oziroma Bexleyjevci.

Helene Pascal in gospod Bexley sta si zgradbo pred selitvijo ogledala in zgodilo se je nekaj redkega: oba sta se strinjala. Stanje v najvišjem nadstropju je bilo naravnost žaljivo. Samo ena direktorska pisarna? To je klicalo po popolni prenovi.

Po uro dolgem brainstormingu, ki je bilo tako sovražno, da je bila notranja oblikovalka že povsem solzna, sta si bila Helene in gospod Bexley edina samo v eni stvari: nova podoba mora biti lesketajoča. Takrat sta se tudi zadnjič strinjala. Preureditev je zagotovo izpolnila pričakovanja, kajti deseto nadstropje je postalo kocka iz stekla, kroma in črnih ploščic. Katerokoli površino bi lahko uporabila za ogledalo pri puljenju obrvi – zidove, tla, mize ali strop.

V tem trenutku pa sem osredotočena na ogromen odsev, ki mi sedi nasproti. Dvignem roko in si ogledam nohte. Odsev mi sledi. Sežem si skozi lase in si popravim ovratnik. Sedim kot v transu in skoraj sem pozabila, da še vedno igram igro ogledal.

Ob sebi imam sotrpina, ker ima vsak oblastni vojni general namestnika, ki zanj opravlja umazana dela. Da bi si delila pomočnika, ni prišlo v poštev, ker bi zato potrebovala dovoljenje enega izmed generalnih direktorjev. Zato so naju namestili pred vrata pisarne in se morava znajti sama.

Kot bi me potisnili v areno Koloseja, kjer bi ugotovila, da tam nisem sama.

Spet dvignem desno roko in odsev mi brez težav sledi. Z glavo se naslonim na roko in globoko zavzdihnem. Vzdiham se kot odmev razširi in pomnoži. Dvignem levo obrv, ker vem, da je odsev ne more, in po pričakovanju zaman naguba čelo. Zmagala sem, a zmagoslavja ne pokažem. Ostanem mirna in brezizrazna kot lutka. Obsediva z glavo na roki in drug drugemu zreva v oči.

Tukaj nisem nikoli sama. Nasproti mene sedi namestnik generalnega direktorja, gospoda Bexleyja. Njegov podrejeni in služabnik. Druga stvar, najpomembnejša, ki jo morate vedeti o meni, je naslednja: sovražim Joshuo Templemana.

V tem trenutku ponovi vsak gib, ki ga naredim. Igrava igro ogledal. Običajni opazovalec tega ne bi takoj ugotovil, ker je Joshua prefinjen kot senca, a mene ne more pretentati. Vsak moj gib se na njegovi strani pisarne ponovi z rahlim časovnim zamikom. Dvignem glavo z roke in se zavrtim k mizi, on pa me z lahkoto posnema. 28 let imam in zdi se mi, da sem skozi razpoko v nebesih padla v vice: v učilnico v vrtcu ali pa v azil.

Vtipkam svoje geslo: SOVRAZIMJOSHUOZ@VEDNO. Vsa moja pretekla gesla so odražala moje sovraštvo do njega – za vedno. Njegovo je prav gotovo *sovražim Lucindo za vedno*. Moj telefon zazvoni. Kliče me Julie Atkins z oddelka za avtorske pravice in

dovoljenja, ki predstavlja še en trn v moji peti. Najraje bi izpulila telefonski kabel iz stene in ga zabrisala v ogenj.

»Zdravo, kako si?« Vedno skušam v svoj glas vnesti malo več topline. Skoraj slišim lahko, kako na drugi strani Joshua zavije z očmi in se začne znašati nad tipkovnico.

»Za uslugo bi te prosila, Lucy.« Pravzaprav kar vem, kaj bo sledilo.

»Prosila bi te, če mi lahko podaljšaš rok oddaje mesečnega poročila. Mislim, da se me loteva migrena, ne morem več gledati v zaslon.« Ena izmed tistih zoprnih ljudi je, ki drugače izgovarjajo besedo migrena.

»Seveda, razumem. Do kdaj mi ga boš lahko poslala?«

»Super si! Do ponedeljka popoldne ti ga pošljem, ker bom prišla pozneje v službo.«

Če privolim, bom morala v ponedeljek pozno v noč bedeti, da bom do torkovega sestanka ob devetih zjutraj pripravila poročilo. Naslednji teden bo beden.

»Okej.« V želodcu me stisne. »Tako, ko boš utegnila, prosim.«

»Joj, Brianu tudi ne bo uspelo, da bi ga do danes pripravil. Kako si prijazna, to res cenim. Vsi smo se strinjali, da si najboljša v teh pisarnah. *Nekateri ljudje*

tam zgoraj so prava nočna mora.« Zaradi njenih sladkobnih besed moja zamera malce splahni.

»Ni problema, se slišiva v ponedeljek.« Prekinem klic in sploh mi ni treba pogledati Joshue; vem, da zmajuje z glavo.

Čez nekaj minut ga ošinem s pogledom in opazim, da bulji vame. Predstavljajte si, da vas čez dve minutki čaka najpomembnejši razgovor v življenju, ko ugotovite, da se je vsebina modrega nalivnega peresa razlila po žepu vaše bele srajce. Glavo vam raznese od kletvic, v želodcu pa vas zaradi kipečih živcev panično zvija. S svojo neumnostjo ste vse uničili in natanko to odsevajo Joshuove oči, ko se zazre vame.

Ko bi vsaj lahko rekla, da je grd. Moral bi biti majhen, debel trol z zajčjo ustnico in očmi, ki se solzijo, ali pa šepajoči grbavec z bradavicami in mozolji, rumenimi zobmi in smrdljivim potom. Ampak ni, ravno nasprotno. Še dokaz več, da na tem svetu ni pravice.

Računalnik zapiska, da sem prejela novo elektronsko pošto. Divje umaknem pogled z Joshuove ne-grdote in zagledam Helenino zahtevo po poročilu o proračunu. Za izhodišče si odprem poročilo prejšnjega meseca in se lotim dela.

Dvomim, da bo tokratna napoved kaj boljša, ker založništvo še hitreje drvi v propad. Na hodnikih sem že slišala odmevati besedo *prestrukturiranje* in vem,

kam vodi. Vsakič, ko stopim iz dvigala in zagledam Joshuo, se vprašam: »Zakaj si ne najdem druge službe?«

Odkar sem se pri enajstih udeležila tistega ključnega izleta, me založbe navdušujejo. Že prej sem strastno požirala knjige in moje življenje se je vrtelo okoli tedenskih obiskov mestne knjižnice. Izposojala sem si toliko knjig, kolikor se jih je dalo naenkrat izposoditi, in vsako knjižničarko oziroma knjižničarja posebej sem prepoznala po zvokih, ki so jih povzročali njihovi čevlji, ko so stopali po posameznih prehodih. Do tistega izleta sem bila odločena, da bom knjižničarka. Tudi za svojo zasebno zbirko sem uvedla katalogiziranje in bila sem pravi mali knjižni molj.

Pred obiskom založbe nisem nikoli preveč razmišljala o tem, kako knjiga dejansko nastane. To je bilo pravo odkritje. Plačajo te za odkrivanje avtorjev, branje knjig in ne nazadnje za njihovo ustvarjanje. Povsem nove naslovnice in popolne strani brez zavihanih ušes, zaznamkov s svinčnikom? Kot bi se mi odprl popolnoma nov svet. Oboževala sem nove knjige, najraje sem si jih izposojala, in tako sem staršem po prihodu domov oznanila, *da bom založnica, ko bom velika*.

Da so se mi otroške sanje izpolnile, je krasno. Glavni razlog, zakaj trenutno ne iščem druge službe, pa tiči drugje: Joshui ne morem prepustiti zmage.

Med delom mi v ušesih odmevajo le njegovi udarci po tipkovnici – po njej treska, kot bi streljal s šibrovko – in piskanje klimatske naprave. Občasno vzame v roke kalkulator in tipka po njem. Stavim, da je tudi gospod Bexley naročil Joshui, naj pripravi finančno napoved. Potem se bosta lahko oba izvršna direktorja spopadla, oborožena z neujemajočimi se številkami, ki predstavljajo idealno gorivo za njun kres sovraštva.

»Oprosti, Joshua.«

Niti za minuto se ne zmeni zame in njegovi udarci po tipkovnici se še okrepijo. Beethoven za klavirjem se trenutno ne more meriti z njim.

»Kaj je, Lucinda?«

Niti starši me ne kličejo Lucinda. Stisnem čeljust, nakar z občutkom krivde le sprostim mišice. Zobozdravnik me je prosil, naj se res potrudim.

»Pripravljaj finančno napoved za naslednje četrletje?«

Roke dvigne od tipkovnice in se zastrmi vame.
»Ne.«

Globoko izdihnem in se obrnem nazaj k mizi.

»Že pred dvema urama sem ga končal.« Spet nadaljuje s tipkanjem, jaz pa se zazrem v svojo odprto mapo in preštejem do deset.

Oba zelo hitro delava in sloviva po tem, da stvari tudi zaključiva – saj veste, tiste vrste delavca sva, ki

zaključijo tudi zoprne in pretežke naloge, ki se jih drugi izogibajo.

Sama se z ljudmi najraje usedem in pomenim iz oči v oči, Joshua pa komunicira izključno po elektronski pošti. Na koncu vedno napiše: *Pozdrav, J.* Bi te ubilo, če bi napisal *Lep pozdrav, Joshua?* Očitno ti to predstavlja preveč udarcev po tipkovnici. Gotovo bi lahko iz glave stresel, koliko minut na leto prihrani podjetju B & G.

Usklajena sva, a popolno nasprotje drug drugega. Po najboljših močeh bi rada dosegla poslovni videz, ampak je vsa moja garderoba rahlo neprimerna za B & G. Prava Gaminovka sem, od glave do pete. Moja šminka je preveč rdeča, lasje preveč neukročeni. Moji čevlji na ploščicah povzročajo preveč hrupa in s kreditno kartico si nisem sposobna kupiti male črne obleke. Pri Gaminu mi je ni bilo treba nikoli nositi, zdaj pa se trmasto upiram, da bi se prilagodila Bexleyju. V garderobi imam pletenine in retro kose. Kot kakšna retro knjižničarka – vsaj upam.

Za svojo nalogo porabim petinštirideset minut. Hitim, čeprav številke niso moja močna plat, ker je Joshua za to gotovo porabil eno uro. Še v glavi tekmujem z njim.

»Hvala, Lucy!« izza svetlečih vrat pisarne zaslišim Helene, ko ji pošljem dokument.

Ponovno preverim vhodno mapo in ugotovim, da sem z vsem na tekočem. Pogledam, koliko je ura – 15.15. V odsevu svetlečega zidu iz ploščic ob računalniškem ekranu preverim šminko in pogledam Joshuo, ki me jezno in zaničljivo premerja. Še sama se zazrem vanj in zdaj se igrava igro strmenja.

Kaj je pravzaprav namen vseh najinih iger? Drug drugega bi rada pripravila do nasmeha oziroma joka. Za nekaj podobnega gre, a bom natančneje vedela, ko bom zmagala.

Ob prvem srečanju z Joshuo sem naredila napako, ko sem se mu nasmehnila. Nadela sem si svoj najboljši nasmešek, prijeten in širok, oči pa so se mi trapasto in optimistično zasvetile ob misli, da ta poslovna združitev ni najhujša stvar, ki se mi lahko zgodi. Zamežikal je in me premeril od glave do peta. Samo meter in pol merim, tako da ni potreboval dolgo. Nato se je zazrl skozi okno. Ni mi vrnil nasmeška in nekako se mi zdi, da od takrat naprej nosi moj nasmeh s seboj v zgornjem žepu. V prednosti je. Po klavrnem začetku sva potrebovala samo nekaj tednov, da sva podlegla skupnemu sovraštvu. Kot voda, ki kaplja v kopalno kad – na neki točki se začne razlirati.

Z roko si pokrijem usta, ko zazeham, in pogledam Joshuov zgornji žep, ki se dotika leve strani njegovega prsnega koša. Vsak dan ima na sebi enako poslovno srajco, samo v drugi barvi. Belo, belkasto s črtami,

kremno, svetlo rumeno, gorčično, nežno modro, turkizno, sivo, mornarsko modro in črno. Nosi jih v tem nespremenljivem zaporedju.

Moja najljubša je turkizna, najmanj pri srcu pa mi je gorčična, ki jo ima na sebi v tem trenutku. Njemu pristajajo vse. Če bi imela sama na sebi gorčično, bi bila videti kot truplo, on pa je ves zlat in zdrav kot dren.

»Je danes dan za gorčično?« glasno pripomnim. Zakaj drezam v osje gnezdo? »Komaj čakam ponedeljek, ko bo na vrsti nežno modra.«

Oholo in razdraženo me pogleda. »Toliko stvari opaziš na meni, palčica. Opomniti te moram, da tvoje pripombe v zvezi z videzom niso v skladu s kadrovskimi direktivami podjetja B & G.« Točno, kadrovska igra. Te se že celo večnost nisva igrala. »Ne kliči me več palčica, sicer te bom prijaviła kadrovski.«

Zapisujem si njegove napake, on pa moje. No, vsaj domnevam, da on to počne, ker je videti, da si je zapomnil vse moje prekrške. Moj dokument je zaščiten z geslom in dobro skrit na mojem osebnem disku. Vse, kar se je kdajkoli zgodilo med Joshuo Templemanom in menoj, je v njem zabeleženo in vsak od naju se je letos že štirikrat pritožil kadrovski službi.

On je dobil že ustni in pisni opomin zaradi vzdevka, ki mi ga je nadel, sama pa sem prejela dve

opozorili – zaradi besednega nasilja in zaradi otročje potegavščine, ki mi je ušla izpod nadzora. Na to nisem ravno ponosna.

Očitno mi ne more odgovoriti, zato nadaljujema s strmenjem.

***

Njegovih temnejših srajc se veselim. Danes je na vrsti mornarsko modra, kar pomeni, da bo sledila črna. Krasna črna za plačilni dan.

Z mojim finančnim stanjem je nekako takole. Od B & G-ja bom kakšnih 25 minut pešočila do avta, ki je pri Jerryju (mehaniku), tam pa bom na kreditni kartici skoraj dosegla limit. Jutri dobimo plačo in takrat bom pokrila minus na kartici. Moj avto bo še cel vikend puščal temne mastne madeže, kar bom opazila šele takrat, ko bodo Joshuove srajce svetlejše od samoroga. Pokličem Jerryja, potem pa vrnem avto in stiskam z denarjem. Srajce potemnijo in poskrbeti moram za avto.

Joshua se trenutno naslanja na podboje vrat gospoda Bexleyja in s telesom zapira skoraj celoten vhod. To vem zato, ker za njim vohunim s pomočjo odseva na zaslonu. Zaslišim hripav, tih smeh, prav nič ni podoben oslovskega oglašanja gospoda Bexleyja. Z dlanmi se pogladim po rokah, da bi zgladila dlačice.

Ne bom obrnila glave, da bi si situacijo dobro ogledala, ker me bo kot vsakič zalotil in se mi namrščil.

Ura se počasi preveša proti peti popoldne in skozi zaprašena okna zagledam nevihtne oblake. Čez eno uro se bo Helene odpravila. Položaj generalne direktorice ji prinaša tudi to prednost, da ima urnik kot šolarčki, delo pa dodeli meni. Gospod Bexley tu preživi dlje časa, ker ima preveč udoben stol in ob popoldanskem sončnem zahodu običajno zadrema.

Ne morem reči, da sva z Joshuo glavna v najvišjem nadstropju, a se mi včasih tako dozdeva. Ekipi z oddelkov za finance in prodajo pošiljata poročila neposredno njemu, on pa ogromne količine podatkov spravi v kratko poročilo, ki ga na pladnju prinese trpečemu rdečeličnemu gospodu Bexleyju.

Meni poročila oddajajo uredniška, poslovna in tržna ekipa, nakar jih vsak mesec strnem za Helene ... in verjetno jih tudi prinesem na pladnju. Spiralno jih zvežem, da jih lahko bere na steperju, pa še njeno najljubšo pisavo uporabim. Vsak tukajšnji dan mi je v izziv, čast, predstavlja pa mi tudi žrtvovanje in nezadovoljstvo. Ko pomislim na vse drobne korake, ki so me pripeljali do te točke, začeni pri enajstih letih, pa se spet zberem. Spomnim se in še malce potrpi z Joshuo.

Na sestanke z vodji oddelkov prinašam domače torte in vsi me obožujejo. Pravijo, da sem vredna svoje

teže v zlatu. Joshua pa na svoje sestanke prinaša slabe novice, tako da njegovo težo merijo v drugih snoveh.

Zdaj mimo moje mize z aktovko v roki pritopota gospod Bexley. Gotovo nakupuje na Pedenjmoževem oddelku. Kje bi sicer lahko našel tako kratke in široke obleke? Lasje se mu redčijo, zamaščena jetra ima in nemarno je bogat. Njegov ded je ustanovil Bentley Books, zato zelo rad opominja Helene, da jo je zgolj *najel*. Obe sva sami pri sebi zaključili, da je star izrodek. Prisilim se, da se mu nasmehnem. Ime mu je Richard. Rihard Ogabni.

»Lahko noč, gospod Bexley.«

»Lahko noč, Lucy.« Postoji pri moji mizi, da lahko pokuka pod mojo rdečo svileno bluzo.

»Upam, da ti je Joshua predal izvod knjige *The Glass Darkly*, ki sem ga vzel zate? Prav prvega.«

Rihard Ogabni ima ogromno knjižno polico, ki se šibi od vseh izdaj B & G-ja. Vsak izmed izvodov je prvi iz tiskarne: s to tradicijo je začel njegov ded. S tem se rad baha obiskovalcem, toda enkrat sem pokukala na police in niso bili knjižni robovi niti malo razpokani.

»Saj si jo vzel, ne?« Obrne se in pogleda proti Joshui.
»Tega pa nisi omenil, doktor Josh.«

Rihard Ogabni ga verjetno kliče *doktor Josh*, ker je tako zapet. Nekoč sem slišala, da je Joshua, ko je šlo podjetju Baxley Books res slabo, izpeljal kirurško

odstranitev tretjine njihove delovne sile. Ne vem, kako lahko ponoči sploh spi.

»No, samo da pride do vas, vse drugo ni pomembno,« mu priliznjeno odgovori Joshua in njegov šef se spomni, da je pravzaprav *šef*.

»Ja, ja,« zapiha in mi spet pokuka pod bluzo. »Dobro delata, vidva.«

Spravi se v dvigalo, jaz pa si ogledam srajco. Vsi gumbi so zapeti. Kaj bi sploh *lahko* videl? Pogled dvignem proti odsevu v ploščicah na stropu in bežno zaznam majceno trikotno senco dekolteja.

»Če bi se še bolj zapela, se sploh ne bi videlo tvojega obraza,« za zaslonom reče Joshua, ko se odjavlja.

»Mogoče bi pa lahko rekel šefu, naj me občasno pogleda tudi v obraz.« Tudi jaz se odjavim.

»Verjetno si je poskušal ogledati tiskano vezje oziroma se je spraševal, kakšno gorivo te poganja.«

Poveznem si plašč. »Samo sovraštvo do tebe.«

Joshuove ustnice dvakrat trznejo in skoraj sem ga dobila. Nato si nadene nevtralen izraz. »Če te moti, mu lahko povem. Postavi se zase. Kako boš torej preživela današnji večer, si boš obupno osamljena lakirala nohte?«

Se mu je posrečilo uganiti? »Ja. Boš ti nocoj masturbiral in jokal v svojo blazino, *doktor Josh?*«

Pogleda zgornji del moje srajce. »Ja. In ne kliči me tako.«